

ZALÁN TIBOR

Júlia, szépasszony

Lovaink gázolnak,
Szügyig forgolódnak
E megáradott éjben.
Zajlik a jég, hej, szűz!
Házamból messze űz
Most hazám és a vérem.
Miként a darvakkal,
Mint nagy madarakkal
Messzire szállt reményem.

Hátam mögött rablók,
Országot bitanglók
Poharának csengése.
Előttem idegen
Ország, kiben nekem
Lész keserű mentségem.
Vagyok hát bujdosó,
Nyelvemre könnytől só
Szárad hazám nevére.

Júlia, szép asszony,
Az Isten megtartsion
Virágzó szépségben,
Övezzen gazdagság
Kóborló poéták
Csókszomjas kedvére
Halovány jég-arcod
Befalazza sorsom
Szomorúság mélyébe.

Kiket kell elhagynom,
Búcsúm most megáldjon
Titeket, végváriak!
Sebesülni vitéz,
Hazáért halni kész
Mégis elárvult fiak.

Véretek előttem
Hatalmas mezőkben
Áldozatra példát ad.
Mert Magyarországon,
Sebesült hazámban
Most olyan idők járnak,
Csupdákát állítják,
Rágalmat hajítják
Az igaz poétának.
Szép magyar szaváért,
Hűséges kardjáért
Néki béklyót ajánlnak.

Júlia, szépasszony,
Hátamban a rablók
E megáradott éjben.
Csupdákát állítják,
Rágalmat hajítják
S lész keserű mentségem.
Kiket kell elhagynom,
Az Isten megtartsa
Hát hazámat és téged.

(Szeged, 1975 ...)

Agócs Sándor

ZALÁN TIBOR

Jó Balassi Bálint, kedves vitézem,

ki számolta meg, hányszor beszélgettünk mi magányos éjszakáimon az elmúlt, immár számos évben! Hogy miről beszélünk? Hazáról, vitézségről, szerelemről, magányról, bujdosásról, emberségről, embernek megmaradásáról. Elmondtam neked még azt a – maga idejében betiltott – versemet is, amelyet a te strófaformádban írtam, a menekülésedről, elbujdosásodról az országból, azaz: bujdosásomról, menekülésemről – az országban. Azt hümmögted, nem is rossz teljesítmény a hőstelenség korában, és ennyi épp elég volt nekem az elismerésből.

Most, hogy kardod az oldalamba kerül – a kardod, és nem csak a rólad elnevezett kard, hadd higgyem, hogy te küldted, és te csatoltad le a derekadra nekem –, és hadd eltűnődnöm azon, miért is? Én vitéz már nem lehetek, úgy semmiképpen, ahogy te az voltál. A kard-ki-kard, a szemtől szemben megméretkezés divatja és tisztessége elmúlt. Ma, ha támadnak, többnyire hátulról teszik, és a legjobban azt szeretik, ha még védtelen is vagy a váratlanságban. Így, kétszeresen sebezhető tehát. Ha már akarsz valamit, hát a bátorságod küldd a kardod mellé, a kardoddal, azt megköszönöm. Mert a bátorság nem csak nagy adag remény, de lehetőség a tett felé – a megmaradáshoz, a túléléshez, a méltóság megtartásához és az emberség megvédelmezéséhez. Ami e mellett a költészeti föladványt illeti, ígérem, azt győzni fogom egymagamban is!

Zalán Tibor

Molnár Pál